

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2614/2016
08.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Алексић Срђан, адвокат из ..., против тужених „ББ“ ..., чији је пуномоћник Јелкић Оливера, адвокат из ... и „ВВ“ ..., кога заступа ГГ, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2294/16 од 17.08.2016. године, у седници одржаној 08.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2294/16 од 17.08.2016. године тако што се жалба туженог „ВВ“ ... одбија као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Суботици П1 327/15 од 24.05.2016. године у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између припадајућег и исплаћеног дела зараде за рад у сменама за период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године, са законском затезном каматом, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 327/15 од 24.05.2016. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени су обавезани да тужиоцу на име разлике између припадајућег и исплаћеног дела зараде за рад у сменама, за период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године солидарно исплате износ од 32.510,04 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде, од дана доспелости па до исплате. Тужбени захтев преко досуђених, а до тужбом тражених износа, а за месеце који су ближе наведени у овом делу изреке одбијен је као неоснован. Тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 24.055,40 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2294/16 од 17.08.2016. године, ставом првим изреке жалба туженог „ВВ“ ... је усвојена и првостепена пресуда преиначена у усвајајућем делу тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату разлике између припадајућег и исплаћеног дела зараде за рад у сменама за период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године са затезном каматом, као и за накнаду трошкова парничног поступка у односу на овог туженог. Жалба

туженог „ББ“ ... је одбијена и првостепена пресуда потврђена у побијаном усвајајућем делу у односу на овог туженог. Захтеви туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка су одбијени.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог „ББ“ уговором о раду од 03.02.2003. године. Након статусних промена послодавца, тужилац и тужени „ВВ“ су дана 01.09.2015. године закључили анекс број ... уговора о раду, којим је тужилац распоређен на радно место ... у Секцији за ... .. Тужилац је у спорном периоду од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године радио по временском распореду 12-24-12-48, односно 12 часова рада, након чега је имао 24 часа одмора, а потом поново радио 12 часова, да би након тога имао 48 часова одмора. По том основу тужиоцу је на име увећања зараде за сменски рад, односно рад у турнусу, исплаћиван проценат увећања основне зараде од 4%. Разлика између увећане зараде за тужиоца за сменски рад од 26% од основице исплаћене зараде по основу сменског рада, односно рада у турнусу од 4% од основне зараде за спорни период од 01.01.2014. године до 30.06.2014. године износи укупно 32.510,04 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца, оцењујући да солидарна обавеза тужених произилази из чињенице што је код туженог „ББ“ ... дошло до статусних промена и то тако што су основана нова предузећа, међу којима је и тужени „ВВ“ ... са којим је тужилац закључио анекс уговора о раду.

Другостепени суд је усвајајући жалбу туженог „ВВ“ ..., преиначио првостепену пресуду у односу на овог туженог тако што је тужбени захтев према њему, а за исплату разлике у заради по основу сменског рада, одбио као неоснован. Према ставу другостепеног суда тужилац у току поступка није пружио доказе на околност да је након статусних промена код туженог „ББ“ ... на новонастало предузеће, прешла и обавеза да тужиоцу исплати потраживање настало до дана распоређивања у новонастало предузеће.

Основано се ревизијом тужиоца указује да се наведено становиште другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Наиме, Одлуком Владе РС од 02.06.2015. године извршене су статусне промене у „ББ“ ..., тако што су технолошко-пословне целине издвојене и формирана су нова акционарска друштва и то: „ДД“ ..., „ЂЂ“ ... и „ВВ“ ..., а улогу четвртог друштва задржало је постојеће друштво „ББ“ ..., услед чега је тужилац са

новооснованим акционарским друштвом „ВВ“ ... закључио анекс уговора о раду у коме је наведено да се закључује између запосленог и послодавца следбеника, чиме се мења уговор о раду који је био закључен између тужиоца и „ВВ“ као правног претходника.

Права запослених у случају промене послодавца прописана су одредбама члана 147. до 152. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...75/14), које су усклађене са Директивом бр. 2001/23 ЕЗ, а којим је регулисана заштита права запослених у случају реорганизације послодавца путем статусних промена, промене послодавца у складу са законом или промене власништва над капиталом привредног друштва, као и последице тих промена. Из садржине наведених законских одредби произилази да у случају статусне промене, односно промене послодавца у складу са законом, послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца, да је послодавац претходник дужан да послодавца следбеника потпуно и истинито обавести о правима и обавезама из општег акта и уговора о раду који се преносе, као и обавеза послодавца следбеника да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца, осим ако пре истека тог рока истекне време на које је закључен колективни уговор или код послодавца следбеника буде закључен нови колективни уговор.

Полазећи од садржине наведених законских одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да пасивна легитимација туженог „ВВ“ ... и његова обавеза да исплати тужиоцу разлику зараде по основу сменског рада из периода пре извршених статусних промена, произилази из чињенице да са тужиоцем није закључио нови уговор о раду, већ је закљученим анексом, према коме тужилац као запослени наставља радни однос са послодавцем следбеником, (пренетим уговором о раду), овај тужени преузео не само права, већ и обавезе послодавца претходника које су настале из закљученог уговора о раду и радног односа. Осим тога, у овој парници тужени није истицао чињенице, нити доставио доказе да је на другачији начин, уз обавештавање тужиоца као запосленог, са правним претходником регулисао индивидуална права и стечена права запослених, па и тужиоца. Терет доказивања испуњења обавезе или чињеница које утичу на престанак обавезе је на дужнику, а не на повериоцу, јер правила из члана 231. став 3. ЗПП одређују да странка треба да докаже оне чињенице које по материјалном праву имају за последицу добијање спора, те ризик недоказаности сноси странка на којој је терет доказивања. С обзиром да се ради о радном спору, тужилац је као поверилац у овој парници доказао да се налази у радном односу и да је радио у сменама, а на туженом је била обавеза да докаже чињенице које спречавају остваривање права или услед којих је право престало (да није дужник и да је његова обавеза статусном променом престала). Наиме, осим тврдње да деобни биланс између новонасталих предузећа и матичног предузећа није донет, тужени није пружио доказ о „активи новонасталих предузећа и разликама вредности“ из члана 452. став 1. ЗОО и члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, иако се сви евентуални докази налазе код њега, а не код тужиоца. Наиме, према одредби члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/2011, 99/2011, 83/2014 и 5/2015), прописано је да друштво стицалац постаје солидарно одговорно

са друштво преносиоцем за његове обавезе које нису пренете на друштво стицаоца, али само до износа разлике вредности имовине друштва преносиоца која му је пренета и обавеза друштва преносиоца које је преузео, осим ако је са одређеним повериоцем другачије уговорено.

Из свих наведених разлога применом члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић